

[Formanden.]

Folketingets næste Møde afholdes i Morgen, Torsdag den 24. Oktober, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1930 til 31. Marts 1931.

Mødet hævet Kl. 3²⁵.

14de Møde:

Torsdag den 24. Oktober Kl. 1.

Formanden: Ved Folketingsmand J. P. Nielsen er modtaget en Henvendelse fra flere navngivne Personer i Sønderjylland og andre Steder i Landet om, at Spørgsmaalet om et jydsk Universitet, ogsaa Stedspørgsmaalet, tages op til en ny og indgaaende Undersøgelse.

Henvendelsen, hvoraf trykte Eksemplarer vil blive omdelt, vil blive tilstillet Finansudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1930 til 31. Marts 1931.

Forhandlingen genoptoges.

Madsen-Mygdal: Siden jeg første Gang havde Ordet, er der af forskellige ærede Talere, navnlig af Regeringens Medlemmer, fremsat Udtalelser, som jeg ønsker at knytte nogle faa Bemærkninger til.

Som noget helt nyt ved denne Finanslovdebat har vi set, at Ministeriet har delt sig i to Dele, en mere fornem Del, bestaaende af tre Ministre, der tog Ordet paa et tidligt Tidspunkt for saa senere igen at bestige Talerstolen sammen med den, om jeg saa maa sige, mere menige Del af Regeringen. Jeg siger, det er noget nyt, det plejer jo at være saadan, at Regeringens

Medlemmer taler, naar alle de Medlemmer af Tinget, der ved denne Lejlighed maatte ønske at henvende sig til Regeringen, har haft Lejlighed dertil. Jeg formoder, at Regeringen, da den foretog denne Deling, har tænkt sig, at det skulde lykkes at opnaa en Forbedring af Finanslovdebatten, noget i Retning af, at Forhandlingen deltes i en saakaldt politisk Del og en saglig Del. Jeg tror nu ikke, det bliver helt let at gennemføre en saadan Deling, paa den Maade vil man neppe naa til at forkorte Finanslovbehandlingen, maaske snarere til det modsatte, med flere Gentagelser, altsaa i Virkeligheden en Forlængelse. Hvis Formen for Finanslovbehandlingen skal ændres, maa der ganske sikkert først træffes klare og bestemte Regler for en saadan ny Form gennem Ændringer til Forretningsordenen. Det er muligt, at en saadan Ændring tiltrænges, men jeg tror, som sagt, ikke, at en Sondring mellem det politiske og det saglige løser Problemet. Jeg tror ikke, at en saadan Sondring er mulig, og jeg vilde heller ikke anse det for heldigt, om det lod sig gøre at foretage en saadan Sondring. Det skulde nødtigt være saaledes, at Politik ikke har noget som helst med det saglige at gøre, eller omvendt. Det er dog forhaabentlig saaledes, at enhver saglig Drøftelse her i Tinget ogsaa har en vis politisk Interesse, og at omvendt enhver politisk Debat har et sagligt Indhold.

De tre Ministre, der talte først, nemlig den højtærede Statsminister, Udenrigsministeren og Finansministeren, maa imidlertid have følt, at det var paakrævet, at de skyndte sig med at tage Ordet. For os, der hørte Taleren, var det nu ikke helt indlysende, hvorfor disse Taler ikke kunde have ventet, til Ministeriet som Helhed tog Talerstolen i Besiddelse. Det forekommer mig ikke, at der var noget opsigtsvækkende i de tre Ministres Taler. Der var egentlig kun det opsigtsvækkende, at alle Talerne fuldstændigt gik udenom det Spørgsmaal, der forekommer mig ved denne Finanslovdebat at være det vigtigste, det, der overskygger alle andre, nemlig det Spørgsmaal om Regeringens Finanspolitik, som Statsministerens Aabningstale og Finansministerens Forelæggelsestale nødvendigvis maatte rejse.

Vi ved, at Regeringen har til Hensigt at forøge Statens Udgifter med betydelige Beløb, men hvorfra den vil skaffe Indtægter til Dækning af disse, derom var der Tavshed ved Rigsdagens Aabning, og derom har der ogsaa været Tavshed i de Taler, vi har hørt fra Ministerbænken. Regeringen har bebudet en betydelig Forøgelse af Statens Ud-